

Akým sme príkladom?

Ľudia veľmi často posudzujú Pána Boha podľa ľudí, ktorí chodia do kostola. Ale väčšinou len podľa tých, ktorí neberú svoju vieru vážne. Všade sa nájdú takí. Dokonca aj medzi kňazmi. Všade a vždy sa nájdú ľudia, ktorí pre seba využívajú aj náboženstvo. Tak to bolo, je a aj bude. Pán Ježiš hovorí, že každý nesie zodpovednosť za seba. S takými ľuďmi si urobí poriadok sám Boh. Ale tí, ktorí chcú byť jeho bratmi a sestrami a chcú žiť podľa evanjelia, nemôžu si osvojiť takýto pohľad na druhých. Musia vedieť, že jediný koho majú nasledovať a kto im má byť príkladom, je Ježiš Kristus. On žil tak, že hoci bol najväčší, stal sa služobníkom všetkých, veď skrze neho je celý vesmír, nebo i zem. Zriekol sa všetkého a ponechal si len lásku k človeku a ňou si získava ľudí všetkých čias.

Ano, vďaka Bohu, sú medzi nami ľudia, ktorí berú vážne svoju vieru. Spomínali sme si na Svätého Otca Jána Pavla II.. Keď zomrel, mnoho ľudí, čo neveria v Ježiša Krista hovorilo, že tento pápež bol mužom viery. Bol milovaný mladými ľuďmi, lebo bol jednoznačný. Dával normy, v ktorých platilo, že pravda je pravdou a lož je lžou. Mládež túži, či už vedome, alebo podvedome po istote. Chce mať jasno, chce mať svet, v ktorom dobro je dobro a zlo je zlo, svet, v ktorom to nie je naopak.

Pán Boh vždy stojí za ľuďmi, ktorí sú jasní, úprimní a jednoznační. Všetci svätí sa vyznačovali úprimnosťou viery, jasnosťou svojho vzťahu k Bohu a nekompromisnosťou v zachovávaní Božích pravidiel života. Budeme mať spomienku na svätého Bernarda. Jeho rodina bola úžasná. Nevie, či ich bolo sedem, alebo viac bratov. Boli bohatí a všetci sa rozhodli pre Božie kráľovstvo a išli za Pánom. Najmladšiemu bratovi nechali celý majetok, polia, kaštiele, zámky, panstvá. „Pozri bratku, toto všetko ti patrí, my odchádzame za Pánom.“ Odpovedal: „Bratia moji, myslíte si, že som taký hlúpy, aby som Nebeské dedičstvo vymenil za pozemské? Vy ste si vybrali nebo a mne necháte zem? Ja chcem viac. Ja chcem to, čo vy.“ Keď im zomrela mama, aj otec odišiel za synmi do kláštora. Cirkev mala takýchto ľudí, takéto rodiny, no nikto dnes na ne neukazuje: „Pozrite, aj takíto sú medzi nami!“ Prečo je to tak? Preto, lebo tí, ktorí vieru berú vážne sú výčitkou tým, ktorí ju vážne neberú, ale to nie je ani ospravedlnenie ani riešenie. Storočia nám potvrdzujú, že rodina svätého Bernarda si vybrala správne. Nemusia sa nasilu pripomínať oni a mnohí ďalší. Ľudia na osobnosti takéhoto rázu nevedia zabudnúť. Zostávajú ako príklad, či chceme, alebo nie, lebo dosiahli ten najväčší a najdôležitejší cieľ, ktorý človek môže a má dosahovať. Dosiahli svätosť a nebo. A tak je to i s nami. Či chceme, alebo nie zostaneme na tejto zemi pre tých čo nás tu stretli ako príklad. Dobrý, alebo zlý. Budú na nás ukazovať ako na pravých, alebo na falošných kresťanov. O toto sa nám treba úprimne usilovať. O dobrý príklad a dobré ovocie života. Aj keď sa nám nebude dariť je potrebné vždy a stále, znova a znova začínať. Amen.

Svätý Otec nám radí:

Vo svete, v ktorom žijeme, stáva sa takmer nevyhnutnosťou možnosť zotavenia na tele i na duchu najmä pre tých, čo bývajú v mestách, kde často uponáhľané podmienky života nechávajú malý priestor pre ticho, uvažovanie a osviežujúci kontakt s prírodou. Prázdniny či dovolenka okrem iného sú dňami, počas ktorých je možné viac sa venovať modlitbe, čítaniu a meditácii nad hlbokým významom života, v pokojnom kruhu vlastnej rodiny a svojich drahých. Čas dovolenky ponúka jedinečnú možnosť zastaviť sa pred sugestívnou prírodnou scenériou, úžasnou „knihou“, ktorá je na dosah všetkým – malým i veľkým. V kontakte s prírodou človek nachádza svoj správny rozmer, znovu sa objavuje ako stvorenie malé, no zároveň jedinečné, „schopné prijať Boha“, pretože je vnútorne otvorené pre nekonečno.

Človek pobádaný otázkou zmyslu života, ktorá v srdci neutícha, vníma v okolitom svete odtlačok dobroty a Božej prozreteľnosti a takmer prirodzene sa otvára pre chválu a modlitbu. Prosme Pannu Máriu, aby nás naučila tajomstvu ticha, ktoré sa stáva chválou, uzobranosťou, ktorá nás pripravuje na meditáciu, lásku, čo zo svojej prirodzenosti sa rozvíja do vďačnosti voči Bohu. Takto budeme môcť ľahšie prijať do srdca svetlo Pravdy a praktizovať ju v slobode a v láske.

Benedikt XVI. 17. júla 2005

Zákondarca múdry, svätý, nežný,
ty leskom zásluh žiariš
Božím deťom,
Benedikt slávny, obnov
náš svet biedny
Kristovým svetlom.

Zhromažďoval si mnohých
v ráde novom,
obdivuhodnú lásku si doň vložil:
v ľudoch si vzbudil úctu
vľúdny slovom
k zákonom Božím.

Pravidlá tvoje robia z rehoľníkov
aj Božích sluhov
aj oddaných synov;
modlitba s prácou
je ich svätým zvykom
v prostredí milom.

Pod tvojím menom nech sa usilujú
bratsky sa správať
ľudia všetkých krajín
a nech pochopia, a
aký šťastný dar sa
v pokoji tají.

Chvála buď Otcu, Synu
večná, vrúcna,
Svätému Duchu
rovnaká buď sláva,
veď z Božej priazne
tebe česť i úcta
všade sa vzdáva. Amen.

Hymnus na sviatok sv. Benedikta

Boh provokatér

Istý sochársky majster raz otesával obrovský kus mramoru. Často za ním chodil asi desaťročný chlapček zo susedstva. Rád sa pozeral na jeho prácu a sledoval, ako sa pomaly, pomaličky z mramoru vynára postava. Nakoniec sochár prácu dokončil. Jeho malý priateľ sa zadíval na sochu a spýtal sa ho:

„Ako si vedel, že v tom kuse kameňa je taká krásna mama s dieťaťom?“

Chlapcova otázka je pekná, a keď ju preniesieme do duchovnej roviny, môže nám veľmi veľa povedať. Svet je ako kus mramoru. Celý je ponorený v zle, ale Boh ho miluje a svojou láskou ako dlátom sa z neho snaží vytesať dobro. Jeho láska k svetu je provokáciou. Chce ho vyprovokovať, aby na jeho lásku odpovedal svojou láskou, a robí všetko možné, aby sa mu to podarilo. To isté platí o jednotlivom človekovi. Môže vyzeráť neprístupný, chladný ako skala, ale Boh verí, že v ňom je dobro. Verí v dobro kdesi v hŕbosti človeka, ako poznamenáva básnik Milan Rúfus. A chce ho z neho vydolovať...

Božia dôvera v človeka sa prejavovala tým, že nám posielal prorokov, hoci vedel, že neraz nepochodia: „Syn človeka,“ čítame v Knihe proroka Ezechiela, „posielam ťa k synom Izraela, k vzbúreneckým pohanom, ktorí sa mi vzopreli... Synovia majú stŕpnutú tvár a zatvrdnuté srdce; posielam ťa k nim... A oni, či počúvnu a či si nepovšimnú - veď sú odbojný dom, dozvedia sa, že bol medzi nimi prorok...“ (Ez2,3-5).

Láska Boha k nám ľuďom je taká - neúnavná, vytrvalá. Vie, že je to ľud s bezočivou tvárou a so zatvrdnutým srdcom, a predsa ešte dáva možnosti: Chod', prorokuj a provokuj, otesávaj tie kamenné srdcia a prebud' v nich život a lásku ako odpoveď na moju lásku. A keď ani to nepomôže, pošlem k nim svojho Syna. Aj keď i na toho sa budú mnohí pozeráť s predsudkami. Ani toho neprijmú: Vari to nie je tesár...? Do akej školy vlastne chodil...? A pohoršia sa na ňom a vyženú ho zo svojho mesta. Viem, no napriek tomu ho posielam, pretože milujem tento svet a chcem ďalej provokovať tých, ktorí sa vyprovokovať dajú. Chcem otesávať, odstraňovať, odklínať zo studeného mramoru egoizmu, sebeckta skutočného človeka, ktorý sa vie darovať, obetovať.

Boh sa nevzdáva. Ide do krajnosti. Vedel, že v Šavlovi sa skrýva Pavol, že vo zvrhlo mladíkovi je Augustín. Provokoval ich a oni sa dali vyprovokovať...

Pekný príklad pre nás, ktorí niekedy tak ľahko mávneme nad inými rukou a povieme si: Z tohto človeka už nič nebude. Bolo by dobre učiť sa za sochárov, čo svojou láskou vedia vyprovokovať dobro vo svojom blížnom.

MARIÁN BUBLINEC

O čo jednoduchšie to majú so svojimi klientmi automechanici alebo opravári televízorov, ktorí pracujú so sériovými výrobkami.

Duchovní pracujú výlučne s Božími originálmi.

Tie nebývajú pokazené z podstaty, ich závady sú následkami ľudských samoopráv.

Človek totiž neprijíma

„svoj obraz daný Bohom“,

ale na pôvodný originál nanáša falošné vrstvy farieb

„na svoj obraz“.

Následná terapia potom nespočíva v tom, že sa nanesie ďalšia, páčivá tapeta,

ale naopak –

v odstránení všetkých predchádzajúcich.

A to bolí.

„Šum z pien“ Myšlienky Maxa Kašparů

Sväté omše v 14. týždni cezročného obdobia

11.VII. utorok

18.00 + Ján Široký a manž. Anna

12.VII. streda

18.00 + Pavlína Drefková, brat František a rodičia

14.VII. piatok

18.00 + Jozef Ochaba a brat František

15.VII. sobota

18.00 + Jozef Čambál, manž. a dcéra

Upratovanie kostola č.d. 76- 100

16.VII. 15.Nedel'a cezročného obdobia

8.00 + Jozef Kaššák (30dní)

9.15 + páter Fidél Ambróz Jurčovič
(nedožitéch 90 rokov)

Liturgický kalendár

10.VII. pondelok	sv.Libušá,
11.VII. utorok	sv.Benedikt, opát, spolupatrón Európy
12.VII.streda	sv.Ján Gualbert, opát
13.VII. štvrtok	sv. Henrich
14.VII. piatok	sv.Kamil de Lellis, kňaz
15.VII. sobota	sv. Bonaventúra, biskup, a učiteľ Cirkvi

Slovo na dnes

**Celým srdcom ťa chcem chváliť, Pane, Bože môj,
a tvoje meno oslavovať naveky.**

Ž 86,12

RADO SA STALO

Už som sa tu raz zmienila o bohatstve uloženom v barokovom kancionáli zo 17. storočia. Dnes ráno som nad ním znova žasla. Naši praprapradkovia nevyhľadávali žiadnych psychoanalytikov, ale začínali deň takto: „Otče, Bože všemohúci, slávny a veľký vo svojej moci, buď od nás chválený s vdácnosťou. Lebo si nás v noci minulej zachoval od smrti náhlejšie a od príhody nešťastnej. Ráč, prosíme, tiež sám tento deň šťastný dať nám, nech je v tvojom mene požehnaný.“ (Hymnus z r. 1683) Určite to v živote nemali jednoduché. Museli sa zaobísť bez všetkých tých našich moderných technických vymožeností. Čo za nás urobila stroje, to museli oddrieť vlastnými rukami. Rozhodne sa neprebúdzali do vyhriatej izbičky a kedykoľvek mohla prísť nejaká morová rana - a napriek tomu to zvládali. Možno práve preto, že v ničom nevideli náhodu. Vo všetkom rozpoznávali Božiu vôľu, a čo viac - dokázali za ten neľahký život Bohu úprimne ďakovať.

Slušne vychovaný človek, keď mu niekto poďakuje, odpovie „prosím“ alebo aj „rado sa stalo“. Že by Boh na naše ďakujem nezareagoval podobne? To sa mi nazdá. A že v jeho prípade v plnom slova zmysle platí „rado sa stalo“, o tom nepochybujem „ani náhodou“. Aj keď, chápem, v prípade nejakej „nešťastnej náhody“ tomu nemusíme hneď rozumieť. Potom je to viac o dôvere. A našu dôveru si Boh určite cení prinajmenšom rovnako ako našu vdácnosť. Stojí o oboje. Stál o to vtedy, stojí o to i dnes. Životné podmienky sa dosť zmenili a zmenil sa i spôsob nášho života. Všetko sa zrýchlilo, sme oveľa uponáhľanejší, nestíhame. Z prepchatých diárov musíme všeličo vyškrtávať, aby sme sa vošli do vymedzených 24 hodín. Čo vyškrtáme a čo tam ponecháme ako dôležité, o tom rozhodujeme my sami, čo súčasne znamená, že sme za to tiež plne zodpovední. Na spievanie krásnych ďakovných barokových piesní si asi väčšina ľudí čas ušetriť nedokáže. Ale dá sa to ľahko obísť. Ak sa odnaučíme hovoriť: „To je náhodička“ a namiesto toho stručne, ale s úctou, vdácnosťou a plným vedomím zakaždým v duchu vyslovíme: „Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému“, pozdravíme hneď celú Najsvätejšiu Trojicu. A pokojne môžeme pridať: „Nechápem to, ale verím, že to v tvojom pláne, Pane, nejako súvisí s mojím dobrom. A tak vďaka, i keď to momentálne veľmi bolí.“ A pretože Boh má vždy posledné slovo, pravdepodobne tento dialóg ukončí slovami: „Rado sa stalo.“

Prikázanie o kultúre života

Azda nikdy nestálo ľudstvo pred takým závažným rozhodnutím ako práve dnes. Po ceste histórie sme sa dostali na rázcestie. Záleží len na nás, či vykročíme po ceste kultúry života, alebo po ceste kultúry smrti. Piate Božie prikázanie nám jasne hovorí o kultúre života, liberáli nás nabádajú na cestu kultúry smrti.

Ľudský život treba chrániť už od počatia. Od tejto chvíle je nutné ľudskej osobe priznať práva osoby, to znamená aj základné právo — právo na život.

Potrat

Cirkev už od 1. storočia učila, že každý vyvolaný potrat je morálne zlo. Toto učenie Cirkvi je nemenné. Podľa pastoračnej konštitúcie „potrat a vražda novonarodeného dieťaťa sú ohavnými zločinmi“ (Gaudium et spes 51). Ťažkým hriechom je nielen materiálna, ale aj formálna, to znamená vedomá a dobrovoľná spolupráca pri potrate. O veľkosti previnenia a závažnosti spáchaného zločinu svedčí aj fakt, že Cirkev trestá zločin vyvolaného potratu exkomunikáciou: „Kto zapríčiní potrat, ktorý skutočne nastane, upadne do exkomunikácie uloženej vopred vyneseným rozsudkom, tzv. excommunicatio latae sententiae“ (KKC 2272). Keďže od počatia je plod ľudskou bytosťou, ktorá má nesmrteľnú dušu, je nezodpovedné hovoriť o práve matky na vlastné telo či o slobodnom rozhodnutí sa matky.

Nijaký lekár nesmie vysloviť a vykonať ortieľ smrti nad nevinným, hoci sa nazdáva, že tým pomôže životu matky. Keďže už od počatia sa má s embryom zaobchádzať ako s osobou, načim ho chrániť, liečiť ho a uzdravovať ako každú inú ľudskú bytosť.

Hoci pri neodkladných operáciách matky nepriamo a nezámerne vzniká smrteľné nebezpečenstvo pre plod, avšak akútna a krajne nebezpečná choroba si operáciu vyžaduje, smrť plodu ako nepriamy účinok zásahu nie je potratom.

Eutanázia

V posledných rokoch sa vedie veľká diskusia na tému eutanázia. Priama eutanázia spočíva v usmrtení telesne alebo mentálne postihnutých, chorých alebo umierajúcich. Nech by však na priamu eutanáziu boli akékoľvek dôvody, napríklad skončiť bolesť, a použili sa akékoľvek prostriedky, je morálne neprípustná a neprijateľná, lebo omyl v úsudku, do ktorého možno s dobrým úmyslom upadnúť, nemení povahu tohto vražedného činu, ktorý treba vždy odsúdiť a vylúčiť.

Keďže každý život má svoju hodnotu, zbavovanie sa chorých a ľudí s telesným či mentálnym postihnutím tiež treba označiť za vraždu. Veď aj takýto život dostáva vysoký zmysel, ak v blížnych prebúda zdroje lásky. Znamenalo by to koniec ľudskej dôstojnosti, keby sa človek chcel hodnotiť výlučne na základe užitočnosti pre dajaký cieľ.

Prerušenie nákladných, nebezpečných či vzhľadom na očakávané výsledky neúmerne náročných lečebných procedúr môže byť oprávnené. Skončením tzv. liečby za každú cenu sa nechce spôsobiť smrť, iba sa prijme, že jej je nemožné zabrániť. Na druhej strane je podávanie utišujúcich prostriedkov v primeraných dávkach mravne dovolené, hoci by sa tým nepriamo smrť urýchlila. V takýchto prípadoch je dôležité, aby smrť nebola chcená ani ako cieľ, ani ako prostriedok.

Vedecký výskum

Je naivné vyžadovať, aby vedecký výskum a jeho aplikácie boli morálne neutrálné. Výskumy či pokusy na ľuďoch však nemôžu oprávňovať na činy, ktoré sú samy osebe proti dôstojnosti človeka a proti morálnemu zákonu. Niektoré pokusy a zásahy do chromozómového či genetického dedičstva

nie sú terapeutické, ale smerujú k vytváraniu ľudských bytostí podľa pohlavia alebo vopred stanovených vlastností. To je však v protiklade s osobnosťou človeka, a preto neprípustné. Tiež je nemorálne vytvárať ľudské embryá na to, aby sa využívali ako „biologický materiál“, s ktorým možno voľne nakladať.

Transplantácia orgánov je v súlade s morálnym zákonom, ak telesné a psychické nebezpečenstvá, ktorým sa vystavuje darca, sú adekvátne dobru, ktoré sa očakáva pre príjemcu orgánov. Darovanie orgánov po smrti je šľachetný čin, treba však na to súhlas darcu alebo jeho príbuzných. (Svetská legislatíva problém transplantácií môže upravovať inak.) Morálne neprípustné je priamo zapríčiniť zmrzačenie, či dokonca smrť darcu, aj keby sa tak konalo s cieľom oddialiť smrť iných osôb.

Zhrnutie

- Dieťa má už od svojho počatia právo na život.
- Umelý potrat je hanebný čin, ktorý protirečí morálnemu zákonu. Tento zločin trestá Cirkev exkomunikáciou.
- Úmyselná eutanázia je vražda, aj keby boli na ňu akékoľvek dôvody a uskutočnila sa akýmikolvek formami.
- Pokusy a zásah do chromozómového či genetického dedičstva, ktoré smerujú k vytváraniu ľudských bytostí podľa pohlavia alebo vopred stanovených vlastností, sú neprípustné.

tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

V PARKU

Jeden chlapček chcel spoznať Boha. Vedel, že Boh býva veľmi ďaleko, a preto si jedného dňa nabalil do košíka koláče, lekvár a niečo na pitie a vydal sa na cestu. Keď prešiel asi tristo metrov, uvidel starenku. Sedela na lavičke v parku. Bola sama a pozerala na krdlik holubov.

Chlapec si sadol k nej a otvoril košík. Chcel sa napiť. Tu mu zišlo na um, že starenka by mohla byť hladná, a tak jej ponúkol jeden zo svojich koláčov.

Starenka vďačne prijala a usmiala sa naňho. Mala veľmi pekný úsmev, taký pekný, že chlapček jej ponúkol ešte jeden koláč, aby ju videl

usmiať sa ešte raz.

Bol očarený! Dlhú chvíľu jedol a usmieval sa.

Keď sa slnko chýlilo k západu, unavený chlapec vstal a chcel odísť. Najprv sa však otočil, pribehol k starenke a objal ju. Tá ho objala a obdarila ho tým najkrajším úsmevom v živote.

Keď sa chlapček vrátil domov a otvoril dvere, jeho mama bola celá prekvapená, lebo mu tvár žiarila šťastím. Opýtala sa ho: „Synček, čo si robil, že si taký šťastný?“

Chlapček odvetil: „Dnes som olovrantoval s Bohom!“ A skôr, ako stihla jeho mama niečo povedať, dodal: „A vieš čo? Má ten najkrajší úsmev, aký som kedy videl!“

Aj starenka prišla domov rozžiarená šťastím. Jej syn zostal prekvapene pozeráť, keď si všimol výraz jej tváre. Pýtal sa: „Mama, čo si dnes robila, že si taká šťastná?“

Starenka odpovedala: „Dnes som v parku olovrantovala s Bohom!“ A skôr, ako stihol niečo povedať, dodala: „A vieš čo? Je oveľa mladší, ako som si myslela!“

Vedeli ste to? Boh je oveľa mladší, ako ste si mysleli, a má nádherný úsmev.

Bruno Ferrero „Ale veď máme krídla“

Sv. Amália, panna, rehoľníčka 10. júl

Sv. Amália, panna, rehoľníčka (8. stor. Belgicko)

;Máme o nej iba legendárne správy. Pravdepodobne pochádzala z francúzskeho šľachtického rodu. Ako mladá žena vstúpila do kláštora v Gente v Belgicku. Bola vizionárkou. Okolo jej osoby sa odohrali mnohé zázraky. Jej kult je veľmi starý a najviac rozšírený v Holandsku.

Cena zlomenej ruky

Mocné knieža Karol Martell už dlhšie hľadal nevestu podľa svojich predstáv. Dupočul sa i o múdrej a krásnej Amálii. Vyhľadal ju, no neprezradil svoj úmysel. Prvé stretnutie s ňou ho natoľko očarilo, že pri najbližšej príležitosti ju požiadal o ruku. Ona však nesúhlasila a vysvetlila, že sa chce zasvätiť Pánu Ježišovi. Zaskočený Karol ju začal prehovárať. Bohatstvo, krásne bývanie, šťastná budúcnosť...

Prosil, sľuboval, ale márne. Videl, že takto neuspeje, preto sa rozhodol Amáliu uniesť. Tá sa však tak tuho bránila, že ňou nemohol pohnúť. Silno zovrel jej útle ruky, ale nič. Ešte pevnejšie ju chytil, no miesto Amálie povolila jej ruka. Karol, keď videl zlomenú ruku, zahanbený ušiel. Doma uvažoval na tým, čo sa stalo, a pochopil, akú lásku má Amália k Ježišovi. S úctou ju odposlal a ona mohla vstúpiť do Bilsenského kláštora.

Sv. Amália prijala Ježišovu výzvu, ktorú dal kedysi bohatému mladíkovi: „Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“ (Mt 19, 21).

Pán však chcel vyskúšať jej rozhodnutie a za nástroj si vybral bohatého Karola. Amália obstála. Ako sa zachovám ja k ponukám dnešného dňa? Ak ma dnes niekto bude volať za sebou, zastavím sa najskôr pri Pánovi a opýtam sa ho, či je to aj jeho vôľa. On mi určite odpovie... Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

9.VII.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890